

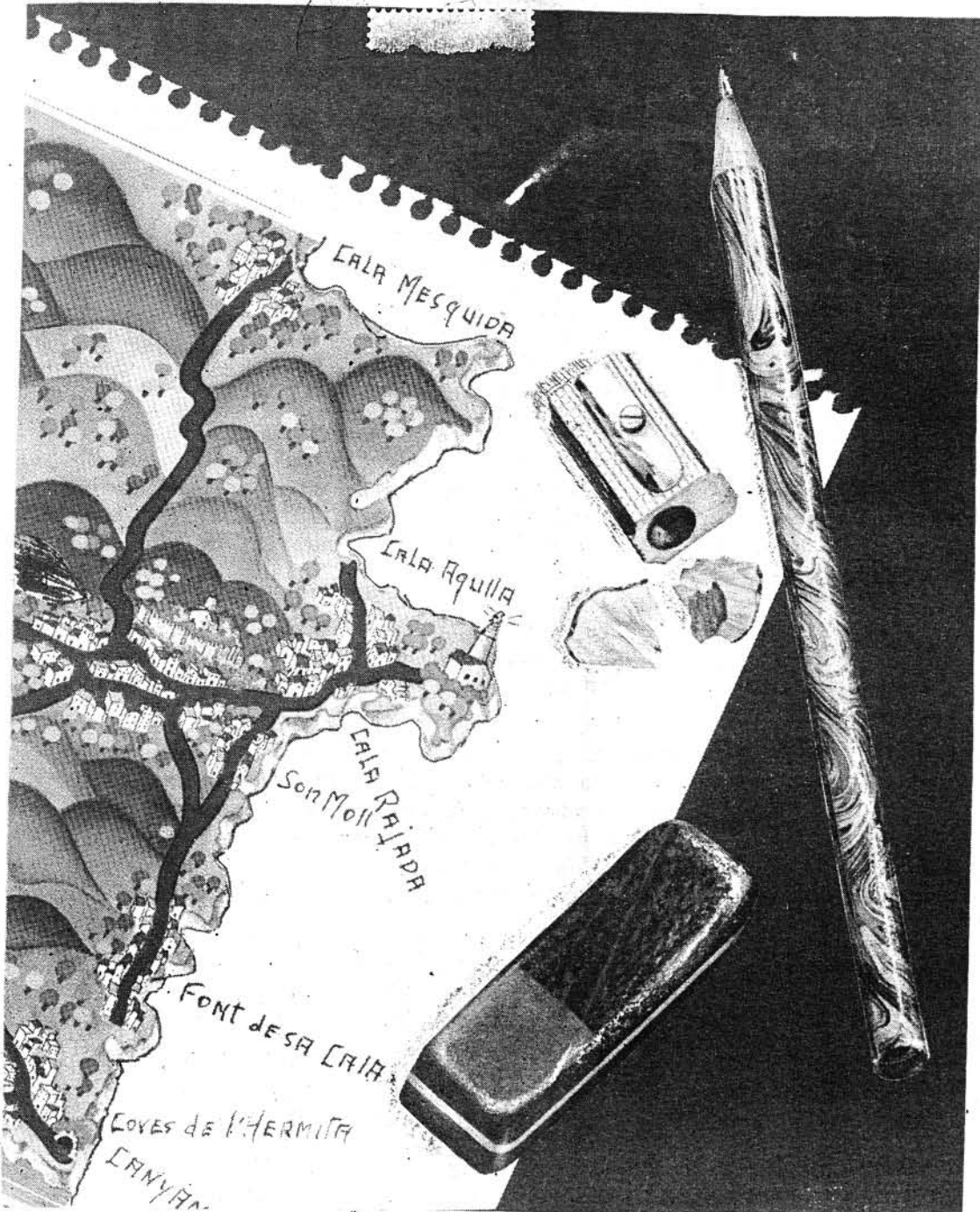
CAP

VERMELL

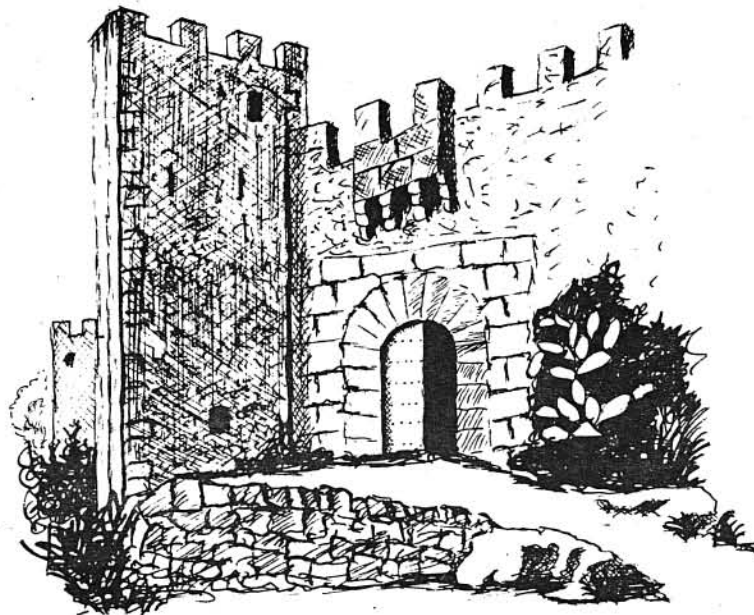
Nº 51

Capdepera-Cala Rajada

Març 1985

portalet

A la secció "Plaça des Sitjar" hi trobareu la notícia que fa referència a la inauguració de la nova escola de Cala Rajada, el Centre Escolar "S'Auba". Creguent que aquesta inauguració ultrapassa la simple dada informativa, volem fer algunes reflexions al respecte.

El primer que ens ve al cap és la transcendència cultural, pedagògica, social i econòmica del fet. La creació d'aquest nou centre escolar -de qualsevol centre escolar- suposa la dinamització cultural de llur àrea d'influència. Suposa l'avantatge pedagògic d'acostar el centre d'estudis a l'entorn natural del nin. Suposa eliminar la trava social que representa l'allunyament dels infants, durant moltes hores, del seu lloc de residència i de l'ambient familiar. Suposa la desaparició, quasi total, de les grans despeses derivades del trasllat i el servei de menjador. Per últim, i més important, aquest nou centre suposa la descongestió de "S'Alzinar", amb totes les perspectives de millora de la qualitat de l'ensenyança que duu implícites aquest fet.

Davant aquests aspectes positius, reconeguts per tots els especialistes consultats -els mestres els primers-, existeix el dubte de si la nova escola de Cala Rajada pot tenir, també, algunes connotacions negatives, sobretot pel que fa als aspectes integradors i aglutinadors que ha vingut desenvolupant fins ara "S'Alzinar". Aquest dubte ha fet que la gestació de "S'Auba" hagi estat lenta i difícil, perllongant-se més del necessari, a través de quasi vuit anys d'esforços per part dels que sí creien en el projecte.

Pensam, sincerament, que sospesant els avantatges segurs i els inconvenients possibles, el resultat no ofereix més que una opció, i aquesta és la que, en definitiva, s'ha determinat. A part de que resulten molt discutibles els beneficis que hagi pogut reportar l'existència fins ara d'un sol centre, on una massificació accentuada en res ha ajudat a la convivència dels al.lots.

Com a conclusió, volem dir que, a part de qualsevol consideració particular que es vulgui fer, la inauguració d'una nova escola és un aconeteixement positiu. Una escola, "per se", és una cosa bona, intrínsecament bona. Cercar-li connotacions negatives és cercar cinc peus a un moix.

INAUGURACIÓ El dia 15 se va inaugurarà la nova escola de Cala Rajada, "S'Auba". Hi assistiren el Delegat del Govern, Sr. Martín Plascencia, el Director Provincial d'Educació, Sr. Crespí, i les autoritats locals. Per als nins va actuar el Grup Cucorba, hi va haver els parlaments de rigor i un excel·lent berenar preparat per les mares dels alumnes.

Amb aquesta inauguració culmina un llarg procés que ha durat quasi vuit anys, amb el que esperam que quedi definitivament normalitzada la situació escolar del nostre poble. Enhorabona als qui han fet possible aquesta obra.

EXPO-NEU Del 2. al 9 d'aquest mes va romandre oberta la "Expo-Neu", exposició fotogràfica sobre la nevada del mes de gener, a Ca's Mestre de Son Not. Hi havia de tot, des de "postals" sense sentit, fins a autèntiques obres d'art. Però l'important, que era deixar constància gràfica d'un fet que es repeteix molt clares vegades, se va aconseguir plenament.

CONCERTS Els més imminents són els prevists per als dies 30 d'aquest més i 8 d'abril. En el primer hi actuarien "Els Solistes de Mallorca", amb intervenció de Paula Rosselló, interpretant l'"Stabat Mater" de Pergolesi, sota el patrocini del Consell Insular de Mallorca. El segon correria a càrreg de la Coral "S'Alzinar". Del que hagi estat en parlarem el mes que ve.

ASFALT Alguns carrers de Capdepera ja han rebut la primera capa asfàltica, acabant amb el suplici de bonyes, forats i pols. Se ens ha dit que aquest més se començarien a asfaltar els carrers principals (Port, Centre, etc.), retornant al nostre poble una imatge més civilitzada de la que havia tengut darrerament.

IMPOSTOS Molt comentat ha estat l'augment experimentat per les exaccions fiscals del nostre Ajuntament, sobre alguns servicis públics (fems, clavegueram...) i en concepte d'impostos sumptuaris. Augment que, en justa reciprocitat, hom espera veure traduït en una millora d'aquells servicis.

SA FONT Aquest és el nom de la nova revista que acaba de nèixer a la nostra comarca i, concretament, a Son Servera. Esperam una llarga vida, plena d'encerts, per aquesta publicació, al servei de la informació serverina.

FESTES Si els noms que sonen com a figures de les festes d'estiu, són certs, haurem de fer una crítica gens afalagadora. Avisam.

ES FARALLÓ Com que el mes passat no tenguérem temps d'incloure la nova junta de l'Associació de Veïnats "Es Faralló", ho feim aquest mes. Aquesta és la nova junta, on hi ha hagut moltes reeleccions:

President: Antoni Alcover Femenies

Vice-President: Miquel Alcina Nebot

Segretari: Guillem Garau

Tresorer: Manuel Leal

Vocals: Mateu Garau

Nicolau Liesegang

Pere Flaquer

Antoni Sureda

Mateu Porcel

Bartomeu Terrassa

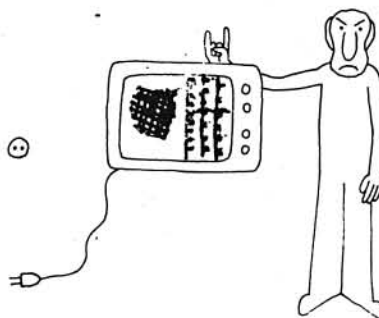
Jordi Ballester

Contable: Guillem Esteve

Encarregat platja: Pere Massanet

Sor i encert!

MÉS RÀDIO Si el mes passat parlàvem de Ràdio Capdepera, aquest mes ho hem de fer de Ràdio Cala Rajada, una altra emisora que ha començat a emetre en el nostre poble. Si a això afegim que, segons les nostres notícies, s'està gestant una futura Ràdio Lliure, prest ens podríem trobar amb una autèntica saturació de les ones locals. Visca la ràdio!

GESA No vos assusteu, no és una nova pujada de les tarifes. Es tracta d'un assumpte diametralment oposat. Un grup de treballadors de la referida empresa, que al mateix temps són uns artistes importants, mostren la seva obra en el Casal de Cultura del Carrer Major, entre els dies 26 i 31 d'aquest mes. Ells són Gutiérrez Ubierna, Pina i A. Vicens (olis), Carlos Hermoso i Joan Huguet (acuarel·les), i Toni Joan (dibuixos). Si no anam errats, darrera tot això hi ha la mà d'en Tomeu Puig.

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

CORRESPONSAL Un que torna a la palestra. Es tracta d'en Bartomeu Melis "Meyme", que ara firma les seves cròniques en el diari "Ultima Hora". De la seva fina intuïció i el seu bon estil literari, esperam una informació objectiva dels aconteixements gabellins.

FULLES Pareix que lo de les fulles d'informació cultural de l'Ajuntament, ha quedat definitivament institucionalitzat. Seguim lamentant que no se faci referència a qui és el responsable directe de cada acte que se relaciona, provocant possibles confusions i, sobretot, poquent parèixer que és el mateix Ajuntament qui ho fa tot.

BISBE Els dies 9 i 10 va girar visita pastoral als pobles de la comarca, el Sr. Bisbe de Mallorca, D. Teodor Úbeda. Els distints grups d'església tengueren ocasió de reunir-se amb ell en els distints pobles. A Cala Rajada foren els grups de joves de Llevant els qui ho feren, mentre els adults es reunien a Sa Colònia de Sant Pere i els catequistes a Sant Llorenç. Els actes varen estar presidits per la senzillesa que caracteritza al nostre bisbe.

URBANISME La sempre difícil i conflictiva Comissió Municipal d'Urbanisme, ha passat a mans de Xisco Terrassa (LLAC). No sabem a quins criteris respon aquesta assignació ni els motius pels quals ha cessat en Toni Moll "Miquelet". Esperam aclarir-ho i poder-vos-ho contar.

AYUDA A ETIOPIA

Para compra y distribución
de alimentos

CUENTA CÓRRIENTE

N.º 26.000

BANCO EXTERIOR DE ESPAÑA

En todas las sucursales del país
o transferencia desde cualquier
BANCO O CAJA

Promovido por la coordinadora española de ayuda al desarrollo:

AYUDA EN ACCION	JUSTICIA Y PAZ
CARITAS - BARCELONA	INTERMON
IEPALA	MEDICUS - MUNDI
MANOS UNIDAS	- [CAMPAÑA CONTRA EL HAMBRE
MOVIMIENTO 0.7% - TERCER MUNDO	UNICEF

También puede hacer aportaciones a cualquiera
de estas entidades

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot
Mari - Gema Melis
Joana Colom
Maria Vives
Biel Pérez
Pep Terrassa
Llucià Sirer
Mª Antònia Nadal
Jaume Fuster
Coloma Mayol
Manuel López

Toni Riutort
Bàrbara Flaquer
Ani Muñoz

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera - Cala Rajada
MARÇ 1985
Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit Legal: P.M. 497/80
Imprimeix: Apóstol y Civilizador, Petra.

dèlmes afuades

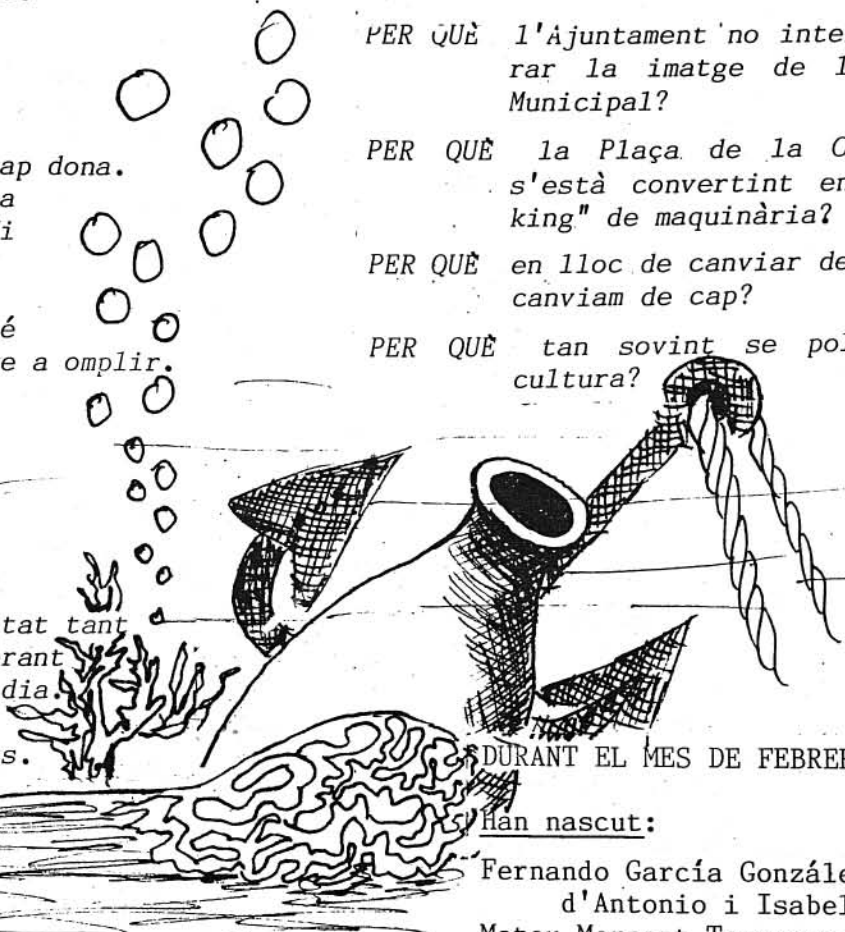
d'es Pastor de Son Perdiu.

Una escola és cosa bona
tant si voleu com si no.
No cal ni discutir-ho
ni amb cap homo ni amb cap dona.
I perquè és cosa tan bona
estic content que a la fi
orgullosos poguem dir
que 'Cala Rajada té
un centre que cau molt bé
i que un buit mol gros ve a omplir.

.....
Va venir a inaugurar-lo
sa més gran autoritat
que resideix a Ciutat,
o sia, es Governador.
Això és un premi major
per tots es que han lluitat tant
durant molts d'anys esperant
que arribàs aquest gran dia.
Jo compartesc s'alegria
de pares, mares i infants.

per què ?

- PER QUÈ l'Ajuntament no intenta millorar la imatge de la Policia Municipal?
- PER QUÈ la Plaça de la Constitució s'està convertint en un "parking" de maquinària?
- PER QUÈ en lloc de canviar de gorra no canviem de cap?
- PER QUÈ tan sovint se polititza la cultura?

DURANT EL MES DE FEBRER...

Han nascut:

Fernando García González
d'Antonio i Isabel.
Mateu Mercant Terrassa
de Joan i Joana.
Nicolau Flaquer Romero
de Pere i Francisca.
Cristina Ribot Flaquer
de Guillem i Margalida.

S'han casat:

Manuel Muntaner Fernández
amb Mª Isabel Caldentey Lull.

Han mort:

Charls Alan Meade
Mathyas Gerardus Tegelaers

Rectificació del mes de Gener:

On deia
Raul García Pastor
havia de dir
Raul García Becerra

També deixàrem
sense anotar
Gabriel Mestre Pastor
d'Antoni i Elionor.

Un sol
fi:
Mallorca.

CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA

L'AMO. EN JOAN "COLL", Joan Sancho Alzamora (1879-1956)

CAPITOL XXIV

Els cementeris d'aquest poble foren igual que l'església, també han corregut d'una banda a l'altra, igual que el poble. Abans la gent habitava dalt la muntanyeta; l'església i el cementeri també hi estaven. Les cases d'allà dalt caigueren, les noves les feren més avall, l'església i el cementeri també davallaren a un punt més còmode, sempre seguint el poble com l'ombra al cos.

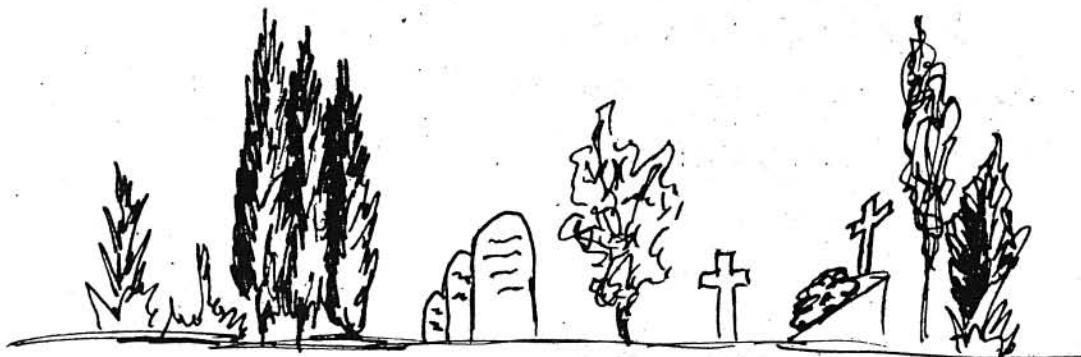
Primerament, aquí, i per tot el món cristià, enterraven dins les esglésies; en un cert temps el govern ho privà i es feren cementeris. Aquí també hi enterraven, així és que dins la capella anomenada del Roser i l'altra qui ve, o sia dins les dues que hi ha a mà esquerra quan entram, hi ha tombes amb inscripcions en mallorquí i llatí; i dins l'altra qui ve n'hi ha una de tan gran que no m'atrevesc a calcular els restes humans que conté, n'hi ha molts; això és fàcil que fos el primer cementeri que hi hagués.

Darrera l'Església hi ha un bocinet tancat bastant reduït que serví de cementeri bastant de temps fins que bastà per la necessitat, però, supuesto que casi tot el poble havia devallat i el cementeri aquell no bastava, en feren uns dins la possessió d'Es Claper, en el cap d'avall del carrer del Port, a ma esquerra quan devallam entre el carrer d..... i de..... Aquest cementeri serví molt poc, tan sols no arribà a una dotzena els qui hi enterraren.

Dins poc temps començà la pesta. Les autoritats trobaren que aquest cementeri estava massa a prop del poble i el traslladaren aquí on està avui. Feren una filera de fosses, tant com les havien de menester, com s'ha de suposar. Acabada l'epidemi el feren tan gran com és ara, però com la llei obligava a no poder remoure el terreny de tals cementeris durant cent anys, aquest cementeri es conserva tal com el deixaren passada l'epidemi.

Quan els cacics estaven en pugna uns amb los altres, el cementeri pareixia una pleta, tot era abandó. Serveix, endemés de cementeri, per pastura que qualcú aprofitava per als bous i cabres; i les poques tombes que hi havia eren profanades servint de secrets de tabac i altres gèneres de contraban. El cementeri no eren més que quatre parets amb alguns portells per entrar-hi bestiar i contraban, dues fileres de xiprers, unes casetes mal conservades i una bona pastura on hi abundava el fonoll, romaguers i maragalls amb bastanta ufana.

A un moment dat, l'Ajuntament se'n recordà que en el poble hi havia un cementeri. Feren un plànol i, senyalat el camí, es posaren a treballar-hi un poc cada any, lo que de sí dava el pressupost senyalat per a tal objecte. I d'un lloc incult i vergonyós com era s'ha convertit no en un cementeri sinó en un jardí, que si bé és ver que ningú es vol morir, aquest lloc sant convida a que la mort no sia tan trista. Tan hermosa i poètica és aquesta mansió eterna.

LES OBRES DE RESTAURACIÓ DEL CASTELL

Aquestes darreres setmanes se treballa en el reforç de la murada. S'ha començat per la murada de llevant, el tros que va de l'Església fins al Portalet. La murada de part de dins el Castell, el parament interior, ja està en aquest tros acabada. Ja se treballa en el parament de fora.

L'obra consisteix en omplir els buïts, tirar mescla en els llocs on és més necessari i en adobar, dins el que cap, les espitlleres.

M'agradaria que no s'abusàs de la mescla (ciment, grava i terra). Voldria que l'obra vella no perdés el seu encant, que la pedra no ens quedàs tapada per la mescla; que, una vegada acabada l'obra encara sigui possible distingir el tipus de pedra, les diferents maneres en que està col·locada la pedra, les parts més antigues de les més modernes, etc. L'obra feta fins ara resulta, des d'aquest punt de vista, molt acceptable.

No sé si el tros de murada on s'han fet les obres de reforç, se dona ja per totalment restaurada. Personalment, crec que, després d'haver-se fet el treball més urgent, s'hauria de repassar (sempre i quan l'economia ho permetés) una vegada més la murada, per a millorar-la i cuidar els detalls. Per exemple, els matacans se podrien fer més decentment, és a dir, així com eren antigament.

En l'obra de reforç d'aquest tros de murada s'ha tengut prou esment en cuidar dos detalls. Me referiré, primerament, a les clapes de referit de calç que se troben a la part de la murada que hi ha just davant la Casa del Governador.

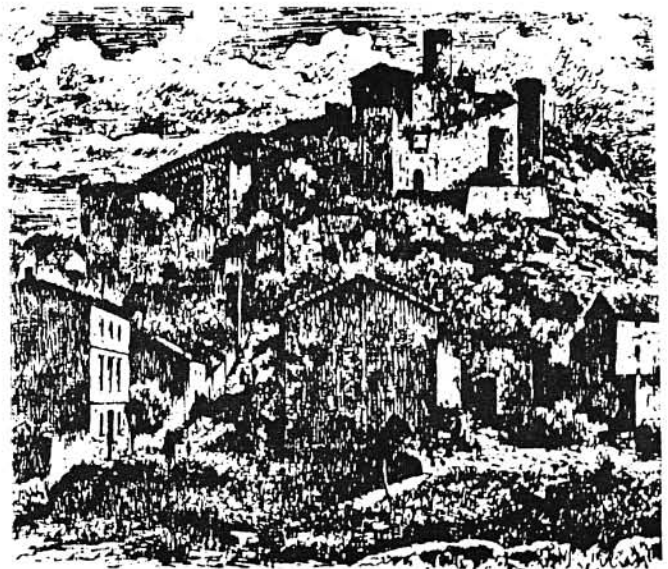
Segons l'Arxiduc, en aquest lloc s'hi feren unes dependències militars a finals del segle XVIII o principis del XIX. És ben probable que aquestes clapes de referit ens assenyalin el lloc d'aquestes dependències.

Per altres parts de la murada també se n'hi troben de clapes de referit de calç. S'ha de tenir en compte que les darreres cases que s'abandonaren foren aquelles que estaven adossades

a la murada i que les cases de dins el Castell no començarien a referir-les interiorment fins després del segle XVIII.

Una descripció del poble de l'any 1789, escrita per Geroni de Berard ("Viaje a las Vilas de Mallorca"), dóna a entendre que les cases de Capdepera -de dins el Castell- en aquella data encara no se referien. La descripció diu així: "La primera població hacia la subida del castillo es muy hermosa por su espaciosidad y lúcidas paredes de buena piedra blanca". Característiques que no tenen els altres grups de cases.

L'altre detall que s'ha cuidat de no tapar són els buïts que de forma quadrada (aproximadament de 15x15 cms.) apareixen -depèn dels llocs- per baix del caminet de ronda i que comuniquen amb l'exterior. La meua opinió és que servien per una millor ventilació de les porxadetes de les cases.

Aquestes obertures se feien tan petites, en primer lloc per no restar solidesa a la murada, i en segon lloc, perquè llur funció, més que d'il·luminació, era de ventilació.

Les referides obertures se localitzen, sobretot, a la part de murada que hi ha entre els dos portals. Possiblement, també ens serviria de pista per saber el nombre de cases que hi podia haver en aquell indret.

SUGGERIMENTS PER UNA RUA

Després de molts d'anys, Estel, els carrers del nostre poble s'han alegrat amb una Rua.

Jo més bé diria que amb un assaig de Rua. No sortí perfecta, ni molt menys. Però, així i tot, l'operació de prova, per veure la resposta de la gent, fou molt encertada. Els organitzadors mereixen un fort aplaudiment i, sens dubte, el poble els ho va donar amb la seva assistència massiva.

La gent va acudir a la crida, i va acudir amb optimisme, amb ganes de participació, amb desig de festa. I això també és plausible.

Les disfresses foren nombroses i variades, plenes d'enginy i colorit, pentura un poc improvisades, un poc de darrera hora, a lo millor un molt condicionades pels sermons que durant molts d'anys ens han volgut fer creure que el carnaval era una malifeta per satisfer desitjos amagats de bruixes i bubotes.

I s'ha vist que no.

Ni males intencions ni pensaments retorçuts.

Tot el contrari: ganes de bulla, de participació, de comunicació, de rompre el motlò que ens té encorsetats.

Sí, Estel, per això serveix el carnaval, per romprè, encara que sigui només uns dies, la carcassa de persones serioses. Per obrir la vàlvula a la bulla, a l'humor, a la joia, a la follia de sentir-nos lliures, de fer tot allò que ens prohibeixen els "bons costums".

Això eren les bruixes i les bubotes que atemoritzaven als governants de la dictadura: que se rompessin els seus motlos.

I s'han romput.

La Rua és una festa participativa. I és, a més, la festa més creativa de totes les festes.

Cada persona pot aportar-hi la participació de la seva capacitat creativa.

I és una festa que l'han de fer els ciutadans del poble.

No pot esser institucionalitzada.

No pot haver-hi ni parany ni fites a la creació.

Cada ciutadà o grup de ciutadans -pot llegir-se comparses- no pot trobar obstacles a l'hora de crear la disfressa adequada. Ha de poder fer-ho en llibertat absoluta.

No hi ha cap regla que servesqui per aquest joc, perquè ha d'esser un joc sense regles.

Ha d'esser el joc de la llibertat.

I tot serveix: l'humor, la crítica, la paròdia, la sàtira, el ridícul, tot. Ni estaments ni institucions poden esser intocables.

Defectes i virtuts s'han de poder ridiculitzar, perquè és la festa de l'alegria, de la bulla, i és, ha d'esser, la festa de la bona llet.

Rancors, enveges, cobdícies, supèrbies, por al ridícul, tots els sentiments negatius, els hem de deixar a casa, perquè la Rua és, ha d'esser, la festa de la convivència amb alegria, de la convivència sense qualificatius.

No creus, Estel, que ha d'esser una festa d'unió entre tots els qui formam la comunitat?

I ara, si m'ho permeten els organitzadors, voldria fer-los uns quants suggeriments per a pròximes edicions de la festa.

En primer lloc, crec que la colcada s'hauria de fer dins un circuit tancat, elegint uns carrers i donant voltes dins ells mateixos. La gent que, per les raons que sigui, no vol disfressar-se, sabria on pot situar-se per veure la desfilada. I al mateix temps, podria deixar d'esser públic passiu per a convertir-se en actiu, ja que entre disfressats i públic podria establir-se una batalla de serpentines i confetti. I tots ajudar a que la festa fos més participada, més popular.

En segon lloc vull suggerir que cada grup o comparsa porti el seu acompanyament musical. Per marcar un ritme no és necessari servir-se d'instruments molt sofisticats. Un tambor o una ximbomba, o altres per l'estil, basten per donar ritme i moviment a les disfresses. No li serveix a la Rua, ni el ritme de marxa ni el de passacarrers. És massa disciplinari, massa seriós.

La Rua vol ritmes alegres, moguts, sincopats, suggeridors de contorsions i de folia.

També un element vistós i màgic és la carrossa. Crea un ambient de fantasia, d'espectacularitat.

I sobretot, les comparses. El moviment en grup té la virtut de rompre la timidesa de cada un en particular, de massificar l'alegria, d'infondre el desig de bulla, d'allunyar la por al ridícul.

Esperem, Estel, que aquest assaig d'enguany servesqui com a punt de referència per tal que l'any que ve, la Rua, sigui una festa de tots per tots.

Esperem-ho!

JOAN RAI
Febrer 85

El silenci

Les relacions entre les persones humanes només són realment saludables quan són fetes amb espais de silenci i de reflexió. Hi ha massa soroll i sobren paraules en els encontres socials.

No crec que sigui del tot cert que la gent sempre s'entén parlant. Allò que passa és que es parla molt i s'escolta poc. Hi ha una inflació de paraules que esdevenen com un caramull de sons incoherents que cauen violentament sobre les orelles com una carretada de pedrades.

Jo me cans, sovint, d'anar a reunions, a seminaris, a taules redones, a congressos. Veig i sent gestos i paraules a balquena que no duen gairebé a un encertat enteniment.

Creo que no cal només parlar per entendre'ns quan tenim a un altre al nostre costat. És molt millor sentir la seva presència, escoltar el seu bategar interior, compartir les seves intimitats amb respecte i caminar junts cap a l'experiència màxima. I tot això es pot fer en silenci. Sol fer-se en silenci.

Quan realment ens entenem és quan experimentam els espais de silenci i augmentam la tasca de la reflexió. Quan les paraules estan amarades de idees ben pensades i que surten d'un cor sensible a la vida dels altres.

Quan te vas entenguent amb una persona, t'adones de que cada vegada en les relacions hi ha més silencis fecunds i que, callant, estàs més prop de la seva vida interior.

Mentre que els homes no tinguin la capacitat i el gust de trobar-se amb el silenci, es farà del tot impossible arribar a un enteniment saludable i creador. Es donarà, tan sols, una guerra ofensiva de paraules sense contingut.

El vertader silenci dóna llum a la mirada, fa que el rostre de l'home digui la seva cançó i és un espai d'acollida per a tots els qui cerquen comprensió i amistat.

Les grans obres i realitzacions dels homes han florit en els camps fecunds d'un silenci respectuós i d'una reflexió serena.

Gregori Mateu Estarelles.

- Estam assistint a un autèntic apogeu de la radioafició, però ens hauríeu d'explicar com neix i comença aquesta curulla.

- Això és tan antic com la ràdio mateixa. Ve de la necessitat de comunicació de les persones. A vegades comença jugant amb el clàssic "walki-talki" per darrera els cantons, i te vas allargant. En el fons és una bona manera de passar el temps i omplir l'oci, com altres ho fan col·leccionant segells o postals, o passant hores dins els bars.

- ¿Des de quant estau legalment reconeguts com a Radioclub i quants sou?

- El Radioclub Clutural Capdepera es va constituir l'any 81 i, actualment, som 23 membres.

- I a tot això ¿qui ho controla? ¿De qui depeneu?

- Ho controla Telecomunicacions, que és qui assigna el número indicatiu (número que neix i mor amb tu) a cada emisora, i les "bandes" en que podem emetre els radioaficionats.

- ¿No hi ha perill d'interferir-vos uns als altres? Explicau un poc més això de les bandes.

- No, no hi ha perill. Hi ha més canals que radioaficionats. Si un vol parlar a nivell de Balears o amb Catalunya com a molt, utilitza la banda de 2 metres. Dins les bandes de 10, 15, 20, 40 i 80 normalment és fàcil establir contactes. Naturalment, la que més se fa servir és la de 2 metres, que és la assignada a nivell regional, i tenim una sèrie de repetidors amb una freqüència assignada que ens ajuden a establir les nostres comunicacions. Per exemple, a Cala Rajada hi ha un R-7.

- ¿Què és un R-7?

- És un reemisor que té assignat el número set. A Mallorca n'hi ha quatre: Castell d'Alaró, Alcúdia, Manacor i Cala Rajada.

- Bé, aclarits aquests aspectes tècnics, passem a la pràctica. Ja estau asseguts davant la ràdio. ¿Què feis? ¿Una cridada, o esperau?

- Normalment, se sol cridar. A vegades coincideix que és un altre el qui està cridant i llevonces el que feim és contestar.

Ens endinsam avui, des d'aquesta acció d'entrevistes, en un món distint i, sovint, distant. Literalment distant, puix que ens pot dur a milers de quilòmetres en breus segons. Aquests grans espais, salvats per la calidesa d'una veu amiga, esdevenen quelcom pròxim i immediat, gràcies a la màgia de la ràdio. Dels aspectes de la radioafició, tancant així darrerament, parlam amb Josep Manuel Garcia i Toni Juan, membres dels caps del RADIOCLUB CULTURAL CAPDEPERA, sense distingir les respostes d'un i altre, donada la unanimitat dels seus criteris i punts de vista.

RADIOCLUB CULTURAL CAPDEPERA
P.O. BOX N.º 1
CALA RATJADA/CAPDEPERA
MALLORCA (ESPAÑA)

RADIO	DATE	GMT
RST	MC/KC	2-WAY
		SSB
		CW
		RTTY

PSE - TNX - QSL
REMARKS

- ¿Podeu contestar sempre? ¿No hi ha limitis, en aquest sentit?

- No tan sols no hi ha límits, sinó que el que més agraeix un radioaficionat és poder constatar que és captat per un altre.

- ¿I fins a on pot arribar aquesta cridada? ¿Quins són els contactes més llunyans que podeu fer?

- Tot el món. Hem fet contactes amb Nova Zelanda i Austràlia...

- Tan enfora!?

- Sí, sí, tan enfora. Aquí hi ha en Toni Garau "Bombu", que se dedica a fer molts DX (llargues distàncies).

- L'idioma deu ésser un problema...

- L'idioma internacional és l'anglès. Però després hi ha una sèrie de paraules tècniques que tots coneixem i amb les que podem entendre'ns. Amb una agrupació de tres lletres pots formar una paraula, una frase. Són internacionals.

- Aquests contactes llunyans, a vegades mals d'aconseguir, queden d'alguna manera registrats?

- Els llunyans i els pròxims. Tots estam obligats a dur un llibre de registre on s'anoten l'hora, la freqüència i la forma en que s'ha fet el contacte, i, naturalment, l'estació que ens ha cridat. Després tenim les "QSL", que són unes targetes de confirmació del control efectuat. Aquesta és una manera de certificar aquest contacte establert.

- ¿Estau obligats a enviar-les, a aquestes targetes?

- No és una obligació sinó una cortesia, però que tothom compleix habitualment.

- ¿Pot la radioafició ajudar a establir llaços culturals i, fins i tot, d'amistat?

- A nivell personal, la radioafició és enriquidora des de tots els punts de vista. S'estimula l'aprenentatge d'idiomes, s'intercambien informacions culturals, s'amplien cada dia els coneixements geogràfics... i se fan amistats, bones amistats. Recentment, Climent Garau ha estat a l'Argentina visitant un radioclub d'aquell país, i fa cosa d'un mes ens va visitar a nosaltres un representant argentí. Hi ha molta gent que ha vingut a Mallorca a través de les relacions amb radioaficionats d'aquí.

- Després hi ha el paper que sovint juguen els radioaficionats en matèria de protecció civil.

- Sí, aquest és un aspecte important. Afortunadament, aquí no hem tengut grans catàstrofes que ens hagin obligat a intervenir, però sí ha passat a altres parts del món. El radioaficionat pot col·laborar en molts d'aspectes de la vida ciutadana. Nosaltres tenguérem ocasió d'ajudar en el darrer Marathon de Windsurfing mantenguen els enllaços de comunicacions.

- Manteniu reunions periòdiques?

- Sí, habitualment, la Junta Directiva es reuneix cada quinze dies, per a prendre les decisions que afecten al Radioclub.

- Ens referiem, més bé, a reunions per a intercanviar opinions i experiències...

- Bé, hi ha que considerar que molts d'aquests canvis d'impressions els feim a través de la ràdio...

- Sí, és clar... ¿Creis que hi ha algun aspecte de la radioafició que seria interessant donar a conèixer als possibles interessats?

- El que voldríem dir és que nosaltres estam a disposició de qualsevol persona del poble que vulgui tenir més informació sobre aquest tema. Aquí l'assessoram sobre l'adquisició de material, examens, etc.

- Examen?

- Sí, hem de partir de la base que és necessari superar uns examens per poder ésser radioaficionats. Hi ha tres nivells, EC, EB i EA. Cada un d'aquests grups té una banda assignada. Hi ha tres conyocatòries anuals i consisteixen en coneixements legislatius sobre la radioafició (saber que no es pot parlar de política, religió, etc.), tenir uns mínims coneixements d'electrònica, saber que hi ha unes faltes per les quals se pot perdre la condició de radioaficionat. Tota la filosofia d'aquests examens se pot resumir en que "el radioaficionat ha d'ésser un cavaller".

- ¿Podríem dir que aquesta és una afició cara?

- Sí, és un dels seus inconvenients. L'equip mínim indispensable se'n va a més de tres-centes mil pessetes.

- I llavors hi ha les despeses de manteniment...

- El manteniment és mínim, no hi ha moltes averies. El que sí s'ha de pagar és la quota de Telecomunicacions, que és la més alta d'Europa. Per exemple, un EA (Eco-Alfa), paga 3.600 pessetes cada any per tenir l'indicatiu. Llavonces tenim les aportacions voluntàries a la UER (Unió Espanyola de Radioaficionats) i al Radioclub nostre. En total, representa unes 5.600 pessetes anuals.

No sabem si aquesta entrevista haurà ajudat a conèixer millor aquest món de la radioafició. En tot cas, a nosaltres ens ha resultat molt agradable conversar amb Josep Manuel i Toni, dos homes profundament enamorats d'aquest entreteniment tan interessant.

LES COSES CLARES

No m'agraden els cabermonis, per la qual cosa vull tenir un capteniment epistolar clar i llampant. Altrament, podria parèixer miscible el que jo dic amb la realitat, quan és tot el contrari. En tot cas, es tracta d'un amotllament a unes circumstàncies amb les que no tenc res que veure i que, per poc que ens descuidàssim, ens podrien fer perdre l'aluiar. Què podria passar, aleshores? Podria passar que, presos del pànic, eixamentassin animals, persones i coses, amb els perjudicis que això comportaria.

Està clar?

No, no, i definitivament no. Una cosa és la fragura dels mots i l'altra la immixció d'aquests amb aquella realitat a que em referia. No vull que ningú pensi que es tracta, simplement, de llançar sense direcció. No. Encara que això me suposi haver de monçonejar i adhuc menigar, esperant la vostra comprensió. Evitem des d'ara la negrellor dels malentesos i facem que ogan tot marxi per camins de concòrdia i enteniment, nyacant els terrossos de personalismes innecessaris. No hauré d'esser jo el qui propugni l'adveniment d'una olocràcia, sentint-me com me sent magistràlment governat des del nostre Ajuntament.

Me seguiu?

Feta l'exposició, passaré al bessó de l'assumpte, evitant en lo possible resultar-vos un còrcora i que em pogueu qualificar de gramaticastre. Pel contrari, com haureu pogut comprovar, intent esser tan planer com sempre. Ja sabeu que no m'agrada utilitzar el llenguatge rostinyós, per molt llerívola que tal cosa pugui resultar. Al mateix temps, vull que cregueu que no hi ha cap oculta intenció en la meua actitud i que estic obrant quitiament. M'estim més semenar veritats que no pas crear confusions.

Vaig bé?

Des de la certanitat de que el meu quefer és absolutament independent, sobergament preocupat per posar les coses clares, heu de saber que mai he dit que el Batle, Joan Pascual,

o que els regidors Toni Bonet i Marce López, fossin uns belindrangos. Cap d'ells me pareix un quòniam, ni molt menys atotinat. ¿He dit mai que Pere Nadal o Xisco Terrassa fossin uns bausadors? ¿M'he referit a Jaume Bonnin com si d'un botós es tractàs? Aleshores, no sé a que vénen els recels. El que passa és que n'hi ha molts de malpensats. En tot cas, al màxim que m'he atrevit ha estat a considerar com a làbil l'actitud del Patronat del Castell, i de frangible el seu futur, per molt que ells considerin incamiabls llurs estatuts.

D'acord?

He de concloure diguent que cap dels homes o institucions públics del nostre poble no me pareixen desginyats ni crec que actuin derisòriament. Algun pot esser més desenquet que l'altre, però res més. Eixament els crec a tots enemics, com jo mateix ho som, d'embarbussar i no n'hi ha cap que deguerretegi. En matèria econòmica, qui més qui manco d'ells és parvífic i estimador dels conquibus, dels quals no es desprenen ni per porrosfuias. Quan d'administrar els bens públics es tracta, això és una gran virtut. Perdonau el prunxovol, però és així. Poden sentir-se contents, poden orgullar-se, i poden, fins i tot, arribar a l'elació. Tot s'ho mereixen.

Si o no?

Crec que amb aquest article queda ben clar que jo no som un perquisidor i qui ho digui és un fauler. Homes i institucions públics me mereixen tots els respectes i molts d'ells, pens, haurien d'esser acimbellats. Qui pensi que jo estava intentant ginyar una conxorxa, segur que no em coneix. Ni tan sols desplaent vull esser, quan i més fer la perussa a ningú. Sense voler arribar a resultar jumenser, si puc dir ben fort que el meu gazofilaci és estar bé amb tothom.

Encara me seguiu?

Idò ja he acabat.

Després de tot, dos i dos són quatre.

Fa uns anys, el meu ofici em donà l'oportunitat de trescar i conèixer pobles. Parlant amb la gent d'uns i altres em vaig donar compte que, a molts d'ells, quan un havia complit els noranta anys era vell i revell. Aquí, a Capdepera i Cala Rajada, no és tan vell. De quaranta anys a n'aquesta banda són bastants els centenaris que hi ha hagut al nostre poble, partint de madò Margalida Viuda, l'amo En Joan Mascaró, l'amo En Toni Colom, mestre Biel Ferrer, madò Francisca Riera, i la que ens queda viva, madò Magdalena Xerubina. A aquesta vull fer referència amb motiu de que el mes de febrer complís cent-set anys.

Madò Magdalena va néixer a Ca'n Barquer, quan a Espanya regnava Alfons XII. Més tard va viure en el carrer de la Mar, veïnat de Ca Na Baiona. Més envant compraren una casa en el carrer del Matadero Vell, i allà va viure fins que es trobà vella i se'n va anar a Cala Rajada a estar amb la seva filla (llavonces viva). Madò Magdalena tenia dues filles i un fill; les dues filles són mortes, i el fill viu a Palma i té vuitanta-quatre anys. Sa padrina viu, actualment, amb un nét i la seva esposa. L'altre dia encara va pujar a Capdepera, a passar-hi uns quants dies a la casa on ella vivia abans d'anar-se'n a Cala Rajada. A "ca meva", diu ella.

L'any passat vaig anar a veure-la i em va conèixer, però enguany, quan li vaig demanar si em coneixia, em va dir "que feia molts d'anys que se n'havia anat a Cala Rajada, i que a n'es de Capdepera a quasi tots els havia perdut ses fesomies". Així i tot, va afegir: "An es cent-set anys uns tornen sords, altres baldats, altres perden sa vista, i jo d'això encara no hi tenc res, però jo ja no hi hauria d'esser, ja tenc cent-set anys".

Sa padrina feia llatata devora el foc i, un poc confusa, va contar anècdotes de qua era jove. Ens va dir "que un dia passejava amb sa mare i passaren per devora una figuera que estava plena de brullims per sa soca; sa figuera era d'un que la guerretjava a ella, i sa mare li va dir: si et mires sa figuera ja pots veure qui és es que

ve amb tu, que tan sols no és capaç de tallar es brullims. I el sendemà el vaig despatxar". També va dir: "Ja ho veuràs! avui que m'he posat sa roba nova no vendrà ningú a veure'm". Era el dia de Cap d'Any.

Actualment, sa padrina té vius: l fill, 7 néts, 12 besnéts i 8 rebesnéts. Madò Magdalena té un renet casat, i la seva esposa té una padrina (que és d'Artà) que té cent-tres anys, o sia que repadrina i padrina tenen, juntes, dos-cents deu anys.

A Sa Padrina

Amb la mirada feixuga,
allunyat l'enteniment,
devora del foc fent llatata
Sa Padrina s'entretén.

Quantes llatades heu fetes
en los anys que fa que rodolau!
Quantes paumes esbrinades!
Quants de records amagau?

Cent-set anys duis a l'esquena
com un càtig benaurat,
i deis que massa vegades
el braser heu remenat.

El poble de Capdepera
com a una joia vos mira,
en la història la primera
que a aquesta edat arriba.

Déu vos conservi sencera
fins que tengueu un alè,
i quan vos arribi l'hora
apagui en pau vostre ble.

MIQUEL LLITERES "CATOI"

A Miquel.

Me digueres un dia que, més que els dibuixos i les pintures, el que més t'agradava eren els meus escrits. Idò avui, vaig a contar-te un conte.

Un conte que no sé si el me contaren o el vaig llegir fa molts d'anys. El cert és que d'ell solament em queda el fil, l'ànima, l'anècdota. Tot el demés és pura imaginació d'aquests moments en que el paper està en blanc i al cap em bull la curolla de contar-te'l, de donar-li una nova vida.

.

Això era i no era...

Una petita ciutat que, com un mocador brodat, s'estenia des de la marina fins terra endins, al redòs del Puig Ceguer.

Era una vila ampla, sense muralles ni fites ni paranyes. Cases i carrers s'estenien amb harmonia entre els pins. Era neta i blanca, lluminosa com si, una nit càlida i transparent, un ramat d'estels hagués baixat a prendre la fresca dins els pins i allà hagués romàs per a sempre.

Donava goig veure-la des de dalt la Cova Negra, del capcurucull del Puig Ceguer o de mar endins, reflectint-se sobre l'aigua emblavissada de Sa Pedruscada o el Carregador.

Tenia quelcom d'irreal, de fantasia, de màgia, de somni encisador.

I de tant tenir, tenia, fins i tot, un pou vora el camí, on la gent, de matinada, abeurava el bestiar i omplia el gerricó.

I més amunt, a la placeta de l'Església, rera uns arcs de mig punt, amb una ampla portalada de marès, hi havia la llar de Mestre Lau.

Mestre Lau era, aleshores, un vell molt vell, conegut i admirat per tot el món de llavors.

Feia molts d'anys, quan era jove i agradós, alt i primfilat, havia après l'ofici de fer caretes de carnaval.

Era manyós el jove Lau, observador,

de gust exquisit, dotat de gran sensibilitat i fecund en mestria. Sabia donar als rostres de cartró l'expressió adequada al sentiment que volia representar.

Les seves caràtules eren petites obres d'art.

Vivia sol. Sol i entotsolat amb la seva feina i... un record...

Perquè el jove Lau havia conegut l'amor. Un amor profund, intens, vehement. Però fou el seu un amor impossible.

Sentí estremir-se amb la follia d'enderrers que, llavors, li semblaven inconfessables, com un pecat, com un bramul de la carn que ell acontentava entre les rues toves dels llençols.

Davant la impossibilitat del seu amor, quedà enfonsat, deprimat, descoratjat, disminuïda la seva vitalitat, la seva activitat funcional.

S'emmalaltí.

Després, passats els anys, ho recordà sense dolor, sense desesper, fidel sempre, tota la vida, al seu primer i únic amor. Passada la pertorbació de l'ànim reeixí per a dedicar-se exclusivament a la feina, excloent de llur vida tota altra dedicació.

S'hi concentrà en la feina. S'hi entotsolà. I la feina, monòtona i rutinària fins llavors, esdevengué sentiment, esdevengué art.

No importava quins sentiments reflectien les seves caràtules. Des de l'amor a l'odi, la crueltat, l'avarícia, la violència, el dolor, la cobdícia, la compassió, la por o la gosadia, totes eren tractades amb l'exquisiteza de la seva capacitat artística.

Prest, tota la vila va reconèixer la seva vàlua i, en arribar febrer, quan els ametlers es vesteixen de núvia, tots els vilatans acudien a la llar de Mestre Lau per a llogar-li una careta.

Passat el carnaval, el dimecres de cendra, tornaven la careta, abans d'assitir a l'Església a prendre la dita cendra.

Més tard, la seva fama traspassà les fites i s'escampà per tot arreu. Primer vengué la gent de ciutats veïnes, i després, d'altres indrets més llunyans. De tot el món arribava gent a la vila mallorquina. Gent de tota casta. Gent que, per uns dies, tenia la necessitat de representar el que no era. Com un joc. Amb un desig de joia. Amb la noble intenció de bulla i de folgança. Amb un esclafit de festa participativa i d'imaginació.

Tothom era client de Mestre Lau. Prínceps, pastors, nobles i menestrals, conradors i gent d'ofici, clergues, missers, prestadors, gent de lletres, mariners, reines i prostitutes. I acudien al Mestre amb la seguretat de que els seus desitjos trobarien ressò. Tots volien representar el que no eren, recercant pentura dins una personalitat llogada el punt de satisfacció que no trobaven dins la pròpia: Un consol a la frustració, un batec de goig al desengany, un somriure al desconhort. Els reis volien ser pastors, les prostitutes verges, els pastors prínceps, els terrassans mariners, els clergues sants, els avars esplèndits, els beneïts lletruts, els guerrers pacifistes, els rabiüts riolers, els menestrals artistes...

Tots sortien de la botiga de Mestre Lau amb la careta posada, satisfets i bullanguers, a viure el carnaval, com un parèntesi entre la monotonia gairebé institucionalitzada, del viure quotidià.

Aquell any darrer s'hi presentaren dos enamorats. Eren joves i agradosos. Portaven als ulls la lluïssor de mil desitjos, de mil esperances. Demanaren dues caretes d'enamorats. A Mestre Lau li va parèixer una contradicció a les normes de sempre, però se sentia vell i cansat per demanar-los noves. I callà.

Els dos sortiren més encaramelats que mai, més entendrits l'un amb l'altre.

I arribà la nit del dimarts de carnaval. Mestre Lau tancà les portasses, buida la botiga, sol... La soletat de tota la vida, de cop, se concentrà dins un instant, com si un estrany mirall còncav projectàs violentament la solitud de tots els anys sobre la paret del cor. Se sentí ferit, terriblement ferit.

Ferit per l'últim dolor.

Per la punyida definitiva.

Aquell dimecres de cendra, a la matinada, les portasses romangueren tancades.

La gent tornava les caretes a Mestre Lau. Tocaren les baules del portam, amb vehemència impetuosa, amb ardor violent, amb desesper... però les portes no s'obrien.

Per tota resposta, el silenci.

Tothom se'n tornà capbaix, consirós

I és així com, des de llavors, tot el món porta la careta posada.

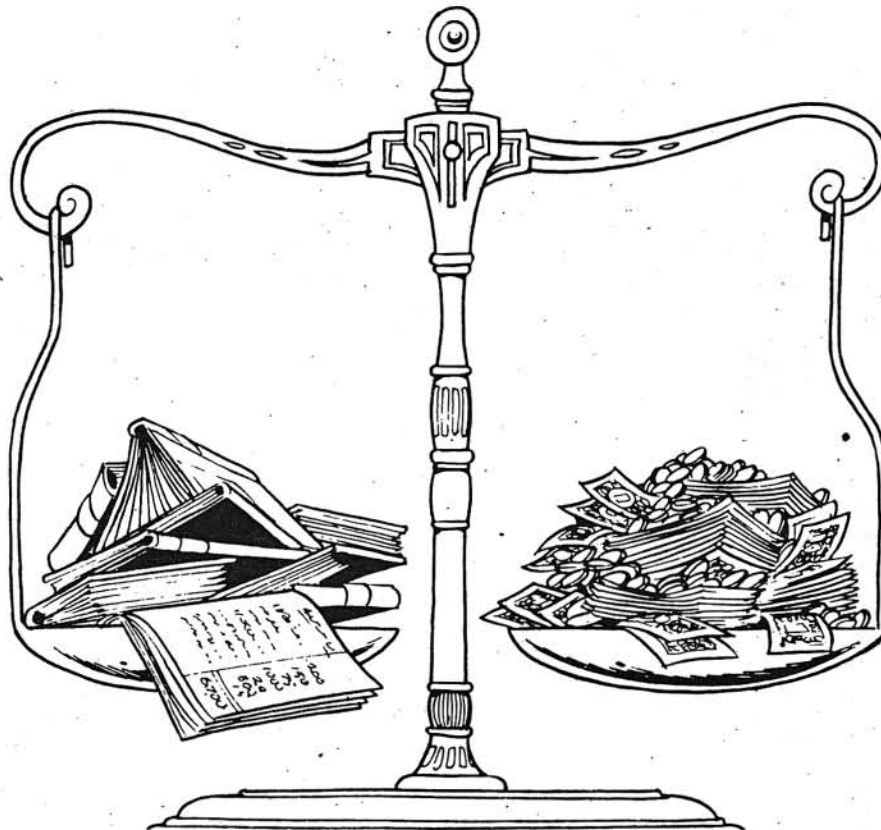
Solament l'amor es transparenta sobre la careta dels enamorats.

LLIBRES DE TEXT

De tots és sabut que el llibre de text és aquell que els mestres entren per a transmetre coneixements als seus alumnes. El que no és tan sabut és que a aquests llibres els confeccionen persones amb poc contacte directe amb el nin i, per tant, amb l'escola, que es preocupen més de complir amb els objectius teòrics del M.E.C. que amb la realitat de la societat. No tots els nins són iguals, no tots els pobles tenen els mateixos costums ni la mateixa manera de desenvolupar el seu sistema de vida. Malgrat això, tots els llibres de text són més o manco iguals; no s'adapten a cada una de les necessitats comarcals o, en últim terme, a les de Mallorca. Per això puc afirmar que no són bons per educar als nostres fills, ja que tots els nins reben una única visió.

veure que un professor de socials doni matemàtiques o que un de preescolar faci classes de naturals. També s'utilitza el llibre de text per una simplificació de la feina del docent ja que

la no utilització del llibre de text suposa una intensa activitat extraescolar de preparació de les fitxes i activitats que ha de fer dins la classe. La veritat és que el mestre, després de sis hores de classe amb nins, ha d'assistir a reunions amb altres professors, pares, etc., a més de preparar les classes, les recuperacions, els controls -així com corregir-los-, solucionar la "massa" burocràtica de notes, expedients, actes i molts d'altres papers. Un altre factor a tenir present és que per estar al dia és imprescindible llegir, assistir a conferències...

Són molts els desavantatges i pocs els avantatges. Malgrat tots els inconvenients, dins el camp de l'educació són molt emprats. Lògicament, aquest fet té una explicació. El més, amb freqüència, es veu obligat a impartir àrees distintes a la seva especialització; és normal, a dins les escoles,

Tot això provoca un manca de temps que dificulta el desenvolupament d'un programa educatiu ben aplicat i adequat a les necessitats de cada comarca. Ara bé, el llibre, per ell mateix, també presenta una sèrie de deficiències. En primer lloc i possiblement la més important, que és un manual

únic; el nin només tindrà la visió d'un autor. Aquest únic canal d'informació provocarà la impossibilitat de que l'alumne pugui comparar distintes informacions, la qual cosa conduirà a no tenir una visió personal i per altra part objectiva. Un altre factor negatiu del llibre de text és la dificultat que presenta per efectuar investigacions damunt el tema a tractar. Recordem que la investigació permet potenciar l'observació i la iniciativa de l'infant, així com desenvolupar la imaginació.

Si volem que l'activitat escolar es realitzi sense llibres de text és bàsic que contem amb una sèrie d'elements fonamentals que recolzin la nostra feina. El primer element és una biblioteca escolar, on hi hagi una bona selecció de llibres i que no siguin les clàssiques novel·les. Són precises enciclopèdies, diccionaris, llibres especialitzats en temes escolars. També és important que la biblioteca estigui molt organitzada i funcioni al màxim del seu rendiment. Una biblioteca que reunesqui un mínim de condicions permetrà una iniciació a l'observació i a la investigació. La biblioteca ha de funcionar amb una bona orientació per part del mestre, orientació que sigui motivadora perquè el nin vulgui

anar a fer-hi feina; també hem d'ensenyar-li a emprar els fitxers, sobre seleccionar la informació i reconèixer la distribució de les àrees dins la biblioteca. La utilització de la biblioteca servirà per a treballar en el camp teòric, però és prou necessari acompanyar-la d'una part pràctica.

És clar que la part pràctica ha de posar el nin en contacte amb el medi on viu, mitjançant experiències personals que ell pugui comprovar, ja que si el nin ha de saber què és la pluja o què és un núvol, serà més fàcil sortir al carrer un dia adquat i fer l'explicació davant la realitat.

Evidentment, tot això suposa rompre uns motllos que fa molts d'anys que estan establerts dins l'educació i canviar totes aquestes estructures serà llarg i llemuc. Al mateix temps, serà necessària una feina ben coordinada entre totes les peces que han d'intervenir en aquest joc d'escacs. Aquesta tasca haurà d'esser llemicosa, introduint el nin i la societat dintre les noves formes que l'educació comença a traçar.

llapis
tinta
tinter

L L O C S D E V E N D A :

- Els dos estançs de Capdepera.
- Llibreria L'Orient.
- Llibreria Cala Rajada.
- Llibreria L'Alborada.

CHEQUEO A CALA RAJADAESCUELAS PUBLICAS

En la zona de "Es Vinyet" aparece frente a un buen edificio un cartel que reza así: Ministerio de Educación y Ciencia, Centro de E.G.B. de 8 Unidades en Cala Rajada, Nº de Alumnos= 320. En terreno prácticamente llano y cercado el solar con un murete y verja perimetral para delimitación y protección del conjunto escolar.

Bien, al fin se ha conseguido para este gran núcleo urbano una nueva y moderna escuela estatal. Pese a que algunos no lo estimasen de verdadera necesidad, pocos años atrás.

Ello representará un gran alivio para muchos padres y madres y un ahorro considerable de tiempo y dinero en "traslados escolares" y comedor. ¿No es así?

Y parece ser que ahora mismo ya este Centro Escolar ha de resultar pequeño, insuficiente. ¿Será ello verdad? Al parecer, este nuevo edificio no podrá acoger, de entrada, a los niños(as) de pre-escolar sino tan sólo a los de E.G.B., por falta de espacio físico. Habrá que construir más aulas, en nueva fase. ¿Cuándo?

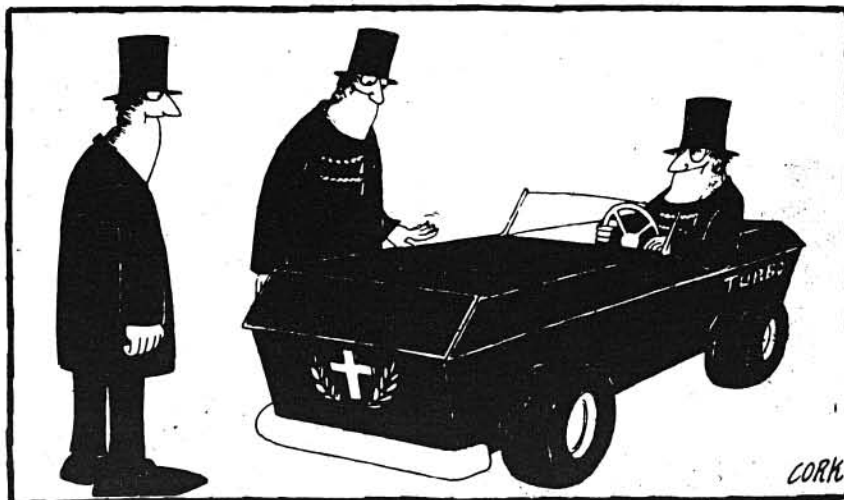
Confiemos en que esta Escuela Nacional sea bien atendida en todos sus aspectos pedagógicos. Como complemento a la labor cultural en las aulas, circundando existirá un mini-polideportivo para las tareas físicas. Si no está proyectado aún sería de gran interés el montar también una sencilla Biblioteca juvenil, bien dotada. Esto es, con gran variedad de géneros, desde la aventura al realismo, la Historia, la acción, ciencia-ficción... Hay que ir creando el hábito de la lectura, entre los chicos, y no sólo de los textos obligatorios.

Y disponer de alguien (¿un conserje? ¿un vigilante? ¿un Maestro Instructor? ¿un monitor?), que atendiera algún tiempo, después del horario de clases, para las prácticas de los muchachos y su consiguiente diversión deportiva, en lugar tan apropiado -el colegio- y desterrando así los siempre peligrosos juegos callejeros.

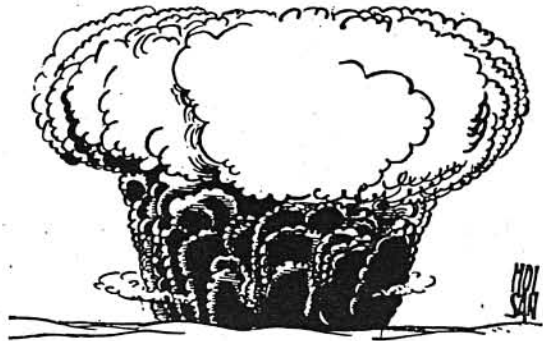
Esperemos que todo ello sea una pronta realidad.

I que no és lo seu que tots ets al.lots estudiïn, llegendesquin i juguin, tot lo més possible, dins s'entorn de S'Escola, que els hi donarà personalitat? Això és lo seu, idè.

JUAN PUJADAS

OXFAM -PRINCIPAL ORGANITZACIÓ BENÈFICA DE GRAN BRETANYA- PARLA D'"UN HOLOCAUST SILENCIOS": 500 MILIONS DE PERSONES PATEIXEN DESNUTRICIÓ. "LA CARRERA D'ARMAMENTS -AFIRMA KEN COATES, PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ BERTRAND RUSELL- L'ESTÀ PAGANT EL TERCER MÓN. QUAN EE.UU. PUJA $\frac{1}{2}$ PUNT ELS INTERESSOS, S'EMBARGA TOTA LA PRODUCCIÓ ARGENTINA DE CARN EN UN ANY. ÉS NECESSARI QUE EUROPA SE TROBI AMB EL TERCER MÓN PER A SORTIR JUNTS DE LA CRISI ECONÒMICA I DEL PERILL NUCLEAR".

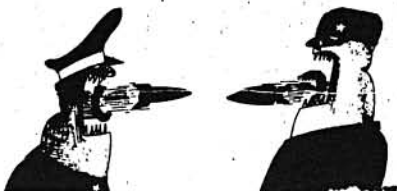

- 1.- OMLIR DE GASOLINA, LLUM BRILLANT (KEROSENO) O COMBUSTIBLE DIESEL, UNA BOTELLA DE COLL ESTRET. MILLOR SI AFEGIU SERRADÍS.
- 2.- INTRODUIR UN PEDAÇ DINS LA BOTELLA FINS QUE TÒQUI LLEUGERAMENT EL LÍQUID I L'ALTRE CAP SURTI NO MENYS DE 20 CENTÍMETRES DE LA BOCA DE LA BOTELLA. TANCAR BEN FORT LA BOTELLA AMB UNA CINTA O UNA BENA.
- 3.- PER ACTIVAR EL DISPOSITIU:
 - A) AGUANTAR LA BOTELLA AMB UNA MÀ, ESTENGUENT EL BRAÇ.
 - B) ENCENDRE EL PEDAÇ AMB L'ALTRA MÀ.
 - C) LLANÇAR IMMEDIATAMENT LA BOTELLA ENCESA CONTRA L'OBJECTIU, AMB FORÇA SUFICIENT PER A QUE ES ROMPI AL FER IMPACTE.

(RECEPTA DE LA CIA PER FER UN CÒCTEL MOLOTOF)

EL PREU D'UN SUBMARI "TRIDENT" EQUIVAL A LES DESPESES QUE SUPOSEN MATENIR 16 MILIONS DE NINS ESCOLATIZATS A PAÏSOS POBRES.

L'ENTRENAMENT DELS MILITARS D'EE.UU. COSTA, CADA ANY, EL DOBLE DEL PRESSUPOST PER A L'EDUCACIÓ DE 300 MILIONS DE NINS A ÀSIA MERIDIONAL.

QUASI MIG MILIÓ DE CIENTÍFICS ESTAN EMPRATS EN LA INVESTIGACIÓ I PROGRÉS MILITARS.

La periodicitat mensual de "Cap Vermell" fa que, algunes vegades, les nostres notícies siguin una mica estantisses. Però bé, hem de deixar constància escrita del que passa, sigui d'ahir o sigui de fa tres setmanes. I dic això perquè parlar ara de la dimissió que va presentar en Pep Fuster, com a entrenador de l'equip de Preferent, no és precisament una novetat.

De qualsevol manera, si m'ho permeteu, en faré una mica d'història. Després del lamentable partit contra l'Espanya de Lluçmajor, en Pep va dir que ho deixava. En calent, la dimissió no fou acceptada. El dilluns, reunió d'urgència de la Directiva. Divisió d'opinions. La majoria va estar a favor de mantenir en Pep en el seu lloc. En Pep, però, se mantengué en la seva actitud inicial. Per raons òbvies no entraré a jutjar si ho va fer bé o no. El fet és aquest. En Pep, com en Serapio en el seu dia, no se'n va de l'Escolar. Simplement passa a fer una altra feina dins el Club, mentre un altre menys cremat passa a ocupar el seu lloc. Aquest altre, també ja ho sabeu, és en Baltasar Moyà, amb l'ajuda del "presi" Gallego.

Ara com ara, l'important és actuar amb serenitat d'aquí a final de lliga. A ningú li passa pel cap que la categoria pugui estar en perill. Afortunadament, la situació dels darrers classificats permet mirar el futur amb optimisme, si se pot catalogar d'optimista el fet de no devallar, quan a principis de temporada se pensava en l'ascens.

Seria injust no reconèixer que, enguany, l'Escolar de Preferent ha acumulat totes les desgràcies del món. I no és una excusa. Això de la mala sort és un argument al que sols s'aferren els qui fracassen. Però, per una vegada, el tòpic val. La ratxa de lesions acumulades las darreres setmanes, han vengut a desbaratar, definitivament, tots els propòsits inicials.

Supòs que ara, qualche falcó deu estar a l'aguait, esperant a veure si el malalt s'acaba de morir. Desitjam que això no passi, pel bé del futbol local. Ja ho he dit altres vegades,

no m'acab de fiar dels salvadors de torn.

Vaig assistir, el dissabte dia 9 d'aquest més, a un penós espectacle. L'Escolar alevín va perdre el seu primer partit de la temporada, dins el camp de Son Servera. 2-0 va ésser el resultat, amb lo qual els nins perderen el liderat, després de moltes jornades. Però no és això el que em va parèixer penós. Pel que a mi respecta, me pareix anecdòtic, per no dir trivial. El que me va fer mal al cor, va ésser l'ambient creat en torn d'un partit d'alevins, impropï de la categoria. Alguns espectadors varen sotmetre als nins a una pressió insostenible, arribant en alguns cassos a l'insult.

Parlant de futbol solem perdre l'objectivitat molt fàcilment. Vull creure que el públic de Capdepera té uns altres modals. Però pot ésser que m'equivoqui, que no me'n doni compte. Si no fos així, si aquí feim lo mateix, arreglats estam, vaja un futur que ens espera!

Cada vegada entenc menys el món que m'envolta. I del món que m'envolta, cada vegada entenc menys el futbol. No sé que pretenia el qui va inventar aquest deport, però no vull pensar que se proposàs crear unes petites batalles dominicals, cada vegada més cruentes.

Hauré d'acceptar que estic desfasat. Tot això és massa, pel meu gust.

Ja ho veurem!